

den nye Lov som efter den gamle, hverken mere eller mindre — og det har det ærede Medlem Hr. Dahlgaard Ret i. Derfra slutter det ærede Medlem: Altsaa maa vi for at faa Arbejder sat i Gang have den nye Lov, medens den naturlige og den logiske Konsekvens af Ræsonnementet, at det nye, som foreslaas, giver ikke mere end det gamle, vi har, maatte blive denne: Saa er det nye overflødig, og vi kan blive ved det gamle. Hertil kommer desuden, at i Henhold til den bestaaende Lov er der Penge til Disposition, den højtærede Socialminister har jo henimod 12 Mill. Kr. kontant, og han har let ved at faa de øvrige ca. 5 Mill. Kr., som allerede skyldes til Fonden, altsaa, der er Penge til Disposition. Men det ærede Medlem Hr. Dahlgaard foretrækker den nye Lov, fordi den i en Tid, hvor Statskassen saa sikkert er tilstrækkeligt trykket og Skatteborgerne ligesaa, stiller Krav udenom den bestaaende Fond til Skatteborgerne i Form af nye Laans Stiftelse, i Form af Tilskud, hvortil Midlerne skal skaffes til Veje.

Endelig synes man ogsaa at se bort fra, at de Arbejder, som skal bringes til Udførelse efter den nugældende Lovgivning, Arbejdsløshedslovens § 32, og det Lovforslag, som den højtærede Minister møder med paa Grundlag af Betænkningen fra Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg, er nøjagtigt de samme. Her kan det jo ikke nytte, at man peger paa, at der er Arbejder i denne Fortegnelse, som ikke lader sig føre ind under Nødhjælpsarbejdsbegrebet, ikke det fjerneste. Thi lader de sig ikke føre ind under Nødhjælpsarbejdsbegrebet, kan disse Arbejder heller ikke udføres i Henhold til denne Lov. Og det vil jeg dog bede den højtærede Minister erindre, at Nødhjælpsarbejder i § 32 er defineret som Arbejder, man lader udføre af Hensyn til Arbejdsløshed, og som man, hvis dette Hensyn ikke var til Stede, enten slet ikke agtede at bringe til Udførelse eller først agtede at udføre paa et senere Tidspunkt. Og i Arbejdsudvalgets Betænkning siges ganske nøjagtigt det samme. Der siges: Vejledende for, om et Arbejde er sat i Gang med det særlige Formaal at afhjælpe Arbejdsløsheden, vil være, om det kan paavises, at det er Arbejder, der udtrykkelig er besluttet af Hensyn til Arbejdsløsheden, idet man ellers overhovedet ikke havde tænkt sig at gennemføre dem eller i hvert Fald først at gøre det senere. Den højtærede Socialminister vil finde, at denne Ordlyd

her Ord til andet dækker Ordlyden i Arbejdsløshedslovens § 32.

Der findes da overhovedet ikke anden Begrundelse for dette Lovforslags Fremsettelse og den Vægt, som den højtærede Minister synes at lægge paa Forslaget, og hvori de Partier, der slutter sig til ham, jo her erklærer sig rede til at følge ham, end den, som gives i Bladet „Politiken“ i Gaar, nemlig at der skal stærk Tvang til at formaa et socialdemokratisk Ministerium til at anvende Arbejdsløshedslovens § 32. Men den Tvang kommer den højtærede Regering virkelig til at føle og bøje sig for; thi man kan ikke i Praksis sætte en Lovgivning, som man har, ud af Kraft til Fordel for en Lovgivning, som skal tilvejebringes, og som paa en Række Punkter, som jeg her har fremdraget, staar tilbage for det, vi har, ikke mindst derved, at Midlerne skal skaffes til Veje, medens vi efter den gældende Lovgivning har dem. Nu siger det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, at man ikke kan forlange mere af den nusiddende Regering end af den tidligere, og det skal formentlig betyde, at den højtærede Socialminister ikke kan forventes at være i Stand til at sætte flere Nødhjælpsarbejder i Gang end den tidligere Indenrigsminister. Og saa behager man sig i at fremføre, at det blev til saa og saa lidt „det Aar“ og endnu mindre „i det følgende Aar“. Jeg skal med stor Beredvillighed erkende, at disse Nødhjælpsarbejder blev til ikke særlig meget her i Landet; men Grunden var ikke Lovens § 32, heller ikke den, at der ikke her i Landet findes Mulighed for at sætte Nødhjælpsarbejder i Gang af nyttig Karakter. Men Grunden var den, at hele denne Bestemmelse blev undsagt fra socialdemokratisk Side, en Undsigelse, som blev udført i Praksis paa den Maade, at man, hvor Socialdemokratiet havde Indflydelse paa den kommunale Forvaltning, overhovedet intet satte i Gang og, hvor de ikke havde denne Indflydelse, søgte at hindre, at Arbejderne paatog sig at udføre dette Arbejde (Afbrydelse). Ja, Beviser har jeg mange af. Jeg har nævnt ikke faa af dem i dette høje Ting, andre Beviser findes formentlig i Indenrigsministeriet i den Korrespondance, der blev ført om disse Sager. At der fra kommunal Side i og for sig skulde være Uvillie overfor Nødhjælpsarbejders Igangsættelse af anden Grund end den rent politiske, er ganske utænkeligt; thi da Arbejderne efter Forslaget og efter den gældende Lov er af samme Karakter, da det samme kan